

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a členov senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Eleny Berthótyovej, PhD., v právnej veci navrhovateľa: **J. Z.**, nar. X., bez dokladov totožnosti, evidenčné číslo: X., štátna príslušnosť: Čínska ľudová republika (ďalej len „Čína“), podľa vlastného udania v zahraničí bytom naposledy S., provincia Zhejiang, Quartier Agori, evidovaný v Pobytovom tábore Migračného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky O., na základe dlhodobej priepustky u pána J., G., doručovacia adresa: JUDr. J., O., proti odporcovi: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky – Migračný úrad**, Pivonková 6, 812 72 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu ČAS: MU-63-18/PO-Ž-2011 zo dňa 13. apríla 2011, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Saz/26/2011-24 zo dňa 31. augusta 2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Saz/26/2011-24 zo dňa 31. augusta 2011 **potvrďuje**.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom č. k. 9Saz/26/2011-24 zo dňa 31. augusta 2011 podľa § 250q ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok, v znení neskorších predpisov (ďalej len „O. s. p.“) potvrdil rozhodnutie ČAS: MU-63-18/PO-Ž-2011 zo dňa 13. apríla 2011, ktorým odporca podľa ustanovenia § 12 ods. 1 písm. a) a ods. 3 zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v platnom znení (ďalej len „zákon o azyle“), zamietol žiadosť navrhovateľa o udelenie azylu ako zjavne neopodstatnenú. Navrhovateľovi právo na náhradu trov konania nepriznal.

Podľa názoru krajského súdu z obsahu vstupného pohovoru pri spisovaní dotazníka zo dňa 2. marca 2011, ako aj z obsahu zápisnice o podaní vysvetlenia zo dňa 15. februára 2011, vyplýva, že jediným dôvodom navrhovateľovej žiadosti o azyl bola jeho snaha o zlegalizovanie svojho pobytu na území Slovenskej republiky (ďalej len SR). Vzhľadom k tomu, že navrhovateľ požiadal o azyl výlučne z dôvodu legalizácie svojho pobytu a tento dôvod nie je možné subsumovať pod žiaden z dôvodov, ktoré sú uvedené v ust. §8, 10, 13a, resp. 13b zákona o azyle, pričom námietky vznesené navrhovateľom v podanom opravnom prostriedku nie sú dôvodné, krajský súd dospel k názoru, že napadnuté rozhodnutie odporcu je potrebné potvrdiť ako správne a zákonné.

K námietke navrhovateľa, že odporca nevenoval náležitú pozornosť politickým dôvodom krajský súd uviedol, že navrhovateľ síce vo svojom vyhlásení z 15. februára 2011 ako dôvod žiadosti o azyl uviedol, že tento žiada z politických dôvodov, avšak v priebehu vstupného pohovoru, konaného 2. marca 2011 spontánne a opakovane uviedol, že o azyl žiada z dôvodu legalizácie svojho pobytu na území SR. Na výslovnú otázku, týkajúcu sa dôvodu podania žiadosti o azyl odpovedal, že v Číne sa mu nič nestalo a že o azyl žiada z dôvodu legalizácie svojho pobytu.

Krajský súd k ďalšej argumentácii navrhovateľa, že podaním žiadosti o azyl sa dostal do postavenia človeka, ktorý nesúhlasí s vládou ideológiou, konštatoval, že dôvod odchodu žiadateľa o azyl z krajiny jeho pôvodu musí existovať (s výnimkou žiadateľov na mieste) už v čase odchodu z krajiny pôvodu, teda v čase, ktorý predchádza podaniu žiadosti o azyl. Navrhovateľ, tak ako to uviedol v priebehu vstupného pohovoru, odišiel z Číny výlučne

z dôvodu, že chcel na Slovensku podnikáť, teda nie z dôvodu existencie perzekúcie či obáv z nej.

Námietka navrhovateľa, že odporca nedostatočne zistil skutkový stav veci je podľa krajského súdu tiež neodôvodnená, nakoľko odporca riadnym a zákonným spôsobom vykonal v rámci azylového konania úkony v zmysle zákona o azyle. K dôvodom navrhovateľovej žiadosti o azyl za účasti tlmočníka jazyka čínskeho a zástupkyne UNHCR podrobne vypočul navrhovateľa v rámci vstupného pohovoru ku všetkým na vec sa vzťahujúcim okolnostiam, osobitne k dôvodom podania žiadosti o azyl, založil tiež do spisu základné informácie o krajine pôvodu.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ včas odvolanie a žiadal, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu v merite veci v celom rozsahu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

V odvolaní uviedol, že prvostupňový súd neprihliadal na vážnosť politickej situácie v Číne a na jeho obavy z prenasledovania z dôvodu, že požiadal o politický azyl v inej krajine a tým nepriamo nesúhlasil s politikou režimu a stal sa nepohodlnou osobou. Tým, že požiadal o azyl v SR, by sa neudelením azylu dostal do pozície človeka, ktorý sa nechcel vrátiť do vlasti dobrovoľne a preto by sa dostal do skupiny občanov, ktorí nesúhlasia s vládnu ideológiou, pričom osoby, ktoré nepodporujú politickú moc a správajú sa ako porušovatelia tejto moci, sú po politickej a ekonomickej stránke izolovaní a vytláčaní zo spoločenského života, čo by navrhovateľovi pri návrate do vlasti hrozilo.

Súd tiež nevenoval náležitú pozornosť výroku administratívneho vyhostenia do štátu, kde by bola ohrozená jeho bezpečnosť, čo nepochybne v Číne doposiaľ trvá.

V tejto súvislosti poukázal na správu organizácie Amnesty International (Amnesty International report on China 2011), ktorá hodnotí výlučne politickú situáciu, tak ako správa Human Rights Watch, ktoré hodnotia úroveň ľudských a občianskych práv v Číne.

Podľa názoru navrhovateľa bol napadnutý rozsudok krajského súdu v rozpore s § 32 ods. 1 a § 46 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len „Správny poriadok“) a preto považuje tento rozsudok za porušenie práv v návaznosti na Ústavu SR, Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) a ostatných medzinárodných dohovorov, čo vôbec nebolo brané do úvahy.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa vyjadril podaním zo dňa 8. novembra 2011, v ktorom konštatoval, že pri svojom rozhodovaní postupoval v súlade so zákonom, keď žiadosti navrhovateľa o udelenie azylu a poskytnutie doplnkovej ochrany nevyhovelo a rozhodnutím ČAS: MU-63-18/PO-Ž-2011 z 13. apríla 2011 ju zamietol ako zjavne neopodstatnenú, nakoľko jediným dôvodom, kvôli ktorému navrhovateľ z krajiny pôvodu vycestoval na Slovensko, bol podnikateľský zámer. Odporca má za to, že navrhovateľa viedlo k požiadaniu o azyl z politických dôvodov to, že mu bol príslušným štátnym orgánom zrušený prechodný pobyt a hrozilo mu administratívne vyhostenie. Ďalej uviedol, že námietky, ktoré navrhovateľ v opravnom prostriedku uviedol, možno pokladať z daných dôvodov za bezpredmetné a irelevantné, podľa jeho názoru je viac než zrejmé, že žiadosť navrhovateľ podal účelovo, s cieľom zamedziť bezprostredne hroziacemu riziku vyhostenia do krajiny pôvodu.

Vzhľadom na uvedené odporca navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd SR“) rozsudok krajského súdu potvrdil (a tým aj rozhodnutie odporcu) ako vecne správne a v súlade so zákonom o azyle.

Najvyšší súd SR, ako súd odvolací (§ 10 ods. O. s. p.), preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel jednomyselne k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 O. s. p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol uverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu SR www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 11. januára 2012 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O. s. p.).

Podľa § 244 ods. 1 O. s. p. preskúmavajú sudy v správnom súdnictve na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

V intenciách ustanovení tretej hlavy piatej časti O. s. p. "Rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti rozhodnutiam správnych orgánov" sa postupuje v prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov (§ 250l ods. 1 O. s. p.).

Podľa § 250i veta prvá O. s. p. je pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia.

Konanie o udelenie azylu na území SR je upravené zákonom o azyle a samotné udelenie azylu je spojené so splnením podmienok, taxatívne uvedených v ustanovení § 8 zákona o azyle, t. j. v prípade žiadateľa o azyl musia byť preukázané opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, prenasledovania za uplatňovanie politických práv a slobôd a vzhľadom na tieto obavy sa žiadateľ nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu. V citovanom ustanovení ide o zákonné vyjadrenie ústavnej garancie poskytovania azylu cudzincom, prenasledovaným za uplatňovanie politických práv a slobôd (čl. 53 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky).

Podľa § 12 ods. 1 písm. a) zákona o azyle zamietne ministerstvo žiadosť o udelenie azylu ako zjavne neopodstatnenú, ak žiadateľ odôvodňuje svoju žiadosť o udelenie azylu inými skutočnosťami alebo dôvodmi, ako tými, ktoré sú uvedené v § 8, § 10, § 13a alebo § 13b.

Podľa § 12 ods. 3 zákona o azyle rozhodne Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky podľa odsekov 1 a 2 do 60 dní od začatia konania; po uplynutí tejto lehoty žiadosť o udelenie azylu nemôže byť zamietnutá ako zjavne neopodstatnená.

V predmetnej veci bolo potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie odporcu o zamietnutí žiadosti navrhovateľa o udelenie azylu ako zjavne neopodstatnenej podľa § 12 ods. 1 písm. a) a ods. 3 zákona o azyle, preto primárne, v medziach odvolania, Najvyšší súd SR preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Odporca zdôvodnil rozhodnutie o zamietnutí žiadosti ako zjavne neopodstatnenej skutočnosťou, že navrhovateľ požiadal o udelenie azylu z dôvodu, že chcel zlegalizovať svoj pobyt, naďalej pracovať a venovať sa podnikateľskej činnosti, teda žiadosť odôvodnil inými

dôvodmi, ako tými, ktoré sú uvedené v § 8, § 10, § 13a alebo § 13b zákona o azyle. V priebehu konania boli všetky skutočnosti uvedené navrhovateľom objektívne preskúmané a komplexne posúdené, pričom Najvyšší súd SR sa stotožnil so záverom, ku ktorému dospel odporca, ako aj krajský súd, že navrhovateľ nesplnil stanovené podmienky na udelenie azylu.

Z obsahu administratívneho spisu bolo zistené, že s navrhovateľom bol za účelom zdôvodnenia jeho žiadosti podanej dňa 2. marca 2011 vykonaný vstupný pohovor, pri ktorom uviedol, že z Číny vycestoval v júli roku 2009 legálne, na svoj platný cestovný doklad opatrený slovenským vízom za účelom podnikania. Po príchode na Slovensko spolu s ďalšími spoločníkmi založil obchodnú spoločnosť s názvom M. s.r.o., v ktorej pracoval až do času, kým mu Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Bratislava (ďalej len „OCP PZ BA“) povolenie na pobyt nezrušilo. Na Slovensku je spoločníkom obchodnej spoločnosti, v ktorej chce aj naďalej pracovať a venovať sa svojej podnikateľskej činnosti. V súčasnej dobe sa na území SR nachádza bez dokladov totožnosti. Svoj pobyt si chce zlegalizovať a aj z tohto dôvodu sa rozhodol požiadať o udelenie azylu. Trestne stíhaný ani odsúdený nikdy nebol a taktiež nebol členom žiadnej politickej strany alebo hnutia. Do styku s políciou, armádou alebo inými zložkami štátu osobne nikdy neprišiel, ani nimi nebol nikdy prenasledovaný. V prípade návratu do krajiny pôvodu sa ničoho konkrétneho neobáva. Iné dôvody svojej žiadosti navrhovateľ neuviedol.

Navrhovateľ sa zdržiaval na území SR od 14. mája 2008, kedy mu bolo udelené prvé povolenie na prechodný pobyt za účelom podnikania do 13. apríla 2013. Dňa 21. októbra 2010 bol navrhovateľovi prechodný pobyt na účel podnikania zrušený z dôvodu, že pracoval v inej spoločnosti bez pracovného povolenia (§ 57 ods. 1 písm. b, bod z zákona č. 48/2002 Z.z. o pobyte cudzincov). Na základe toho mu bolo dňa 21. októbra 2010 vydané rozhodnutie o administratívnom vyhostení so zákazom vstupu do 21. októbra 2013, voči ktorému sa navrhovateľ odvolal v zákonnej lehote, avšak jeho odvolanie bolo zamietnuté rozhodnutím príslušného orgánu, ktoré navrhovateľovi bolo doručené dňa 11. februára 2011.

Pri posudzovaní žiadosti navrhovateľa vzal odporca do úvahy aj skutočnosť, že navrhovateľ o azyl nepožiadaval bezprostredne po vstupe na územie SR, ale až po tom ako mu bolo povolenie na pobyt zrušené. Tak, ako v zápisnici o vstupnom pohovore uviedol, podaním žiadosti o azyl sa snažil o zlegalizovanie pobytu na území SR, z čoho podľa názoru odporcu je zrejmé, že jeho žiadosť o azyl sa javí ako účelová a jej cieľom je zamedziť

bezprostredne hroziace riziko vyhostenia do krajiny pôvodu. Nasvedčuje tomu aj skutočnosť, že krajinu pôvodu opustil bez akýchkoľvek problémov už v roku 2008 po tom, ako mu boli udelené víza na územie SR za účelom podnikania. Po príchode na Slovensko skutočne vyvíjal podnikateľské aktivity a nežiadal o žiadnu formu ochrany. Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že krajinu pôvodu opustil s cieľom zlepšenia svojej ekonomickej situácie, a preto ho nemožno považovať za utečenca v zmysle Ženevskej konvencie.

Z obsahu administratívneho spisu, najmä z výpovede navrhovateľa a všetkých dostupných informácií, tak bolo zrejmé, že navrhovateľ odôvodnil svoju žiadosť o udelenie azylu inými skutočnosťami, resp. dôvodmi, ako tými, ktoré sú uvedené v § 8, § 10, § 13a a § 13b zákona o azyle.

V tejto súvislosti bolo potrebné uviesť, že povinnosť zistiť skutočný stav veci podľa § 32 Správneho poriadku má odporca len v rozsahu dôvodov, ktoré žiadateľ v priebehu správneho konania uviedol, pričom zo žiadneho ustanovenia zákona nebolo možné vyvodiť, že by odporcovi vznikla povinnosť, aby sám domýšľal právne relevantné dôvody pre udelenie azylu, žiadateľom neuplatnené a následne k týmto dôvodom vykonal príslušné skutkové zistenia.

Pokiaľ teda odporca dospel k záveru, že dôvody navrhovateľa, pre ktoré žiadal udeliť azyl na území SR, nebolo možné považovať za relevantný dôvod pre udelenie azylu a jeho žiadosť bola založená na iných dôvodoch, ako uvádza § 8, § 10, § 13a alebo § 13b zákona o azyle, zo strany navrhovateľa išlo o cieľ naďalej podnikat' na Slovensku a takýto záver našiel oporu aj vo výsledkoch vykonaného dokazovania, krajský súd nepochybil, keď považoval rozhodnutie z týchto dôvodov za zákonné.

Krajský súd sa podrobne zaoberal všetkými námietkami navrhovateľa uplatnenými v opravnom prostriedku, k ich vyhodnoteniu nemal odvolací súd žiadne výhrady a v podrobnostiach na tieto správne závery krajského súdu odkazuje.

Irelevantná bola aj námietka navrhovateľa, že krajský súd nevenoval pozornosť výroku administratívneho vyhostenia do krajiny pôvodu, keďže rozhodnutie odporcu bolo rozhodnutím o neudelení azylu a výrok o administratívnom vyhostení neobsahovalo.

Odvolačí súd nemohol prihliadnuť ani na ďalšiu námietku navrhovateľa, že rozsudok krajského súdu bol v rozpore s § 32 ods. 1 a § 46 Správneho poriadku a že bol porušením práv v návaznosti na Ústavu SR, Dohovor a ostatné medzinárodné dohovory, keďže navrhovateľ nekonkretizoval, v čom vidí porušenie uvedených ustanovení a predpisov.

Odvolacie námietky navrhovateľa tak neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku a ani rozhodnutia odporcu. Z vyjadrení navrhovateľa, ktoré prezentoval v administratívnom konaní, vyplynul ako jednoznačný dôvod žiadosti zlegalizovanie svojho pobytu na území SR za účelom pokračovania v podnikateľských aktivitách a s poukazom na skutočnosť, že tieto námietky navrhovateľa vyhodnotil odvolací súd za nedôvodné, napadnutý rozsudok krajského súdu, ako vecne správny, potvrdil podľa § 219 ods. 1 a 2 O. s. p v spojení s § 250ja ods. 3 druhá veta O. s. p. a § 250l ods. 2 O. s. p.

O práve na náhradu trov konania rozhodol Najvyšší súd SR podľa ustanovenia § 224 ods. 1 O. s. p. a § 250k ods. 1 O. s. p. v spojení s § 250l ods. 2 O. s. p. a § 246c O. s. p., podľa ktorého neúspešnému navrhovateľovi ani odporcovi právo na náhradu trov nevzniklo, na základe čoho účastníkom náhradu trov konania nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 11. januára 2012

**JUDr. Jana Henčeková, PhD., v. r.
predsedníčka senátu**

Za správnosť vyhotovenia:

Andrea Jánošíková